

Markedsudvalg alm. del. . . bil. 298

UDENRIGSMINISTERIET

Medlemmerne af
Folketingets markedsudvalg
og deres stedfortrædere

ASIATISK PLADS 2
1448 KØBENHAVN K
TELEFON: 33 92 00 00
GIROKONTO 3 00 18 06
TELEX: 31292 ETR DK
TELEGRAMADRESSE: ETRANGERES
TELEFAX: 31 54 05 33

1 bilag M.1 J. nr. 400.C.2-0 Dato 8. marts 1991

Afdelings- og kontorbetegnelse bedes ved besvarelse anført på kuerten.

./.

Med henblik på mødet i Folketingets markedsudvalg den 15. marts 1991 fremsendes vedlagt notat om rådsmøde (miljøministre) den 18. marts 1991. (KOM 89/575, KOM 90/566, KOM 89/518, KOM 90/522, KOM 90/415, KOM 90/227, KOM 90/174, KOM 90/125, KOM 91/35, KOM 91/37, KOM 88/381, KOM 90/59, KOM 91/27, KOM 91/28, KOM 88/391, KOM 88/672, KOM 89/454)

Egon Munk Jensen

N O T A T

vedr. dagsorden for Rådsmøde (miljø) den 18.marts 1991

1. Direktiv om 7. ændring af direktiv 67/548/EØF om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer.
2. Direktiv om rensning af kommunalt spildevand.
3. Forordning om overvågning af og kontrol med overførsel af affald i, til og fra Fællesskabet.
4. Forordning om vurdering af og kontrol med miljørisikoen ved eksisterende stoffer.
5. Ændring af direktiv 88/77/EØF om emission fra dieselmotorkøretøjer.
6. Forordning om fællesskabsaktioner med henblik på naturbeskyttelse (ACNAT).
7. Forordning om indførelse af et positivt miljømærkningssystem på fællesskabsplan.
8. Direktiv om beskyttelse af vilde dyr og planter samt af disses naturlige og delvis naturlige levesteder (Habitat).
9. Life-forordningen.
10. Rammedirektivet om affald.
11. Direktivforslag om batterier og akkumulatorer, der indeholder visse farlige stoffer.
12. Drøftelse af olieforureningen i Golfen.

Punkt 1.- Forslag til 7. ændring af Rådets direktiv 67/548/-
EØF om tilnærmelse af lovgivning om klassificering,
emballering og etikettering af farlige stoffer

(KOM(89)575, endelig udgave)
(KOM(90)566, endelig udgave)

Kommissionen har den 26. januar 1990 oversendt ovennævnte forslag til Rådet. I lyset af Europa-Parlamentets udtalelse har Kommissionen oversendt sit ændringsforslag den 27. november 1990, endelig udgave til Rådet.

Forslaget skal afløse Rådets direktiv 79/831/EØF af 18. september 1979 om 6. ændring af direktiv 67/548/EØF (i det følgende kaldt stofdirektivet), som har været gældende i næsten 10 år.

Forslaget har hjemmel i artikel 100A.

Stofdirektivet har en central placering inden for EF-reguleringen af farlige stoffer og produkter, idet flere andre direktivforslag indenfor dette område henviser til definitioner og begreber i stofdirektivet.

Kommissionen har som begrundelse for ændringsforslaget anført, at man på baggrund af indhøstede erfaringer anser det for hensigtsmæssigt at ændre direktivet for at rette skævheder og effektivisere gennemførelsen af direktivet.

Forslagets anvendelsesområde er stort set uændret i forhold til 6. ændring, idet hovedområderne stadig er anmeldelse af nye stoffer (dvs. stoffer som ikke er optaget på European Inventory of Existing Commercial Chemical Substances - EINESC-listen) og klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer.

Forslaget indeholder i forhold til 6. ændring udvidelser inden for anmeldeområdet, hvor eksempelvis omfanget af de oplysninger, der skal gives i forbindelse med en anmeldelse, er blevet udvidet ligesom der i forslaget er indført harmoniserede krav til begrænset anmeldelse af stoffer, som markedsføres under 1 ton.

Inden for klassificeringsområdet indeholder forslaget en række definitioner af forskellige fareklasser, hvoraf størstedelen er uændret i forhold til 6. ændring. Som noget nyt er indføjet en definition af begreberne sensibiliserende (allergifremkal-

dende) og reproduktionstoksiske stoffer og præparater. Der er endvidere fastlagt kriterier for klassificering for akut toksiske effekter.

Forslaget indeholder uændrede bestemmelser om emballering.

På mærkningsområdet indeholder forslaget krav om, at alle markedsførte farlige stoffer skal være forsynet med EF-nummer, det officielle anmeldelsesnummer eller angivelsen: stof omfattet af stofdirektivet.

Forslaget indeholder endvidere en ny bestemmelse om, at producent, importør eller distributør ved hjælp af et sikkerhedsdatablad skal give modtagerne besked om de nødvendige forholdsregler til beskyttelse af mennesker og miljø. Herudover foreslås, at faresymbol for fareklassen miljøfarlig, som skal finde anvendelse, når kriterierne for miljøfarlighed er blevet vedtaget.

Ifølge sikkerhedsklausulen i forslaget kan en stat midlertidigt forbyde eller fastsætte særlige betingelser for markedsføringen af et stof, såfremt det frembyder fare for mennesker eller miljø, skønt det er i overensstemmelse med direktivet. Ifølge forslaget skal Kommissionen herefter have kompetence til at bestemme om den nationale regulering skal ophæves eller om der skal ske en teknisk tilpasning af direktivet eller om der skal fremsættes et forslag indenfor rammerne af direktiv 76/769/EØF om begrænsning af markedsføring og anvendelse af bestemte farlige stoffer eller andre passende fællesskabsforanstaltninger vedrørende betingelserne for markedsføring og brug.

Sikkerhedsklausulens anvendelsesområde er således udvidet i forhold til 6. ændring, som afgrænser anvendelsesområdet til stoffer, som ifølge deres klassificering, emballering og etikettering frembyder fare for mennesker eller miljø.

Formandskabet har under forhandlingerne fremsat et kompromisforslag som går ud på, at der i et bilag til direktivet skal fastsættes kriterier for en risikovurdering af nye stoffer.

Det foreslås samtidig, at Kommissionen i en Rådserklæring pålægges at udarbejde dette bilag senest samtidig med 7. ændrings ikrafttræden.

Endvidere er der i kompromiset foreslået en tilbagevenden til 6. ændrings sikkerhedsklausul. Samtidig foreslås det, at medlemslandene i forbindelse med anmeldelse af nye stoffer skal foretage en risikovurdering af disse stoffer i overensstemmelse med de generelle kriterier, som skal fastsættes i det af formandskabet foreslåede bilag herom.

Kommissionen skal herefter på basis af risikovurderingen kunne beslutte, om der skal foreslås harmoniserede foranstaltninger inden for rammerne af direktiv 76/769/EØF eller andre fællesskabsforanstaltninger.

Ifølge forslaget skal alle bilag til direktivet nu kunne ændres ved komitéprocedure. I 6. ændring var bilag VI, del 1 (kriterier for akut toksicitet) og bilag VII og VIII (teknisk oplysningsmateriale til brug for anmeldelse af nye stoffer) forbeholdt Rådsprocedure.

Forslaget har i Danmark været udsendt til høring i relevante institutioner og organisationer, men dette har ikke givet anledning til væsentlige bemærkninger.

Europa-parlamentet har stillet en række ændringsforslag, hvis hovedlinje stort set går i skærpande retning med hensyn til den sundhedsmæssige og miljømæssige beskyttelse. Eksempelvis er der for så vidt angår anvendelsesområdet stillet ændringsforslag om, at anvendelsen af direktivets bestemmelse knyttes til fremstillingen af stofferne i stedet for markedsføringen.

For at forhindre gentagelse af dyreforsøg foreslår Parlamentet oprettelse af en fond, hvor efterfølgende anmeldere skal indbetale en sum, der svarer til 1. anmelders omkostninger i forbindelse med anmeldelsen. Fondens formål er udvikling af nye afprøvningsmetoder med henblik på brug af færre dyr eller lidelser for involverede dyr.

Direktivforslaget medfører ingen lovgivningsmæssige konsekvenser, idet den fornødne hjemmel til de foreslåede ændringer allerede findes i lov om kemiske stoffer og produkter. 2 bekendtgørelser vil dog skulle ændres.

Forslaget skønnes at medføre økonomiske konsekvenser for industrien i forbindelse med den ny bestemmelse om begrænset anmeldelse af stoffer, som markedsføres under 1 ton, ligesom bestemmelsen vil kræve øgede ressourcer til sagsbehandling af de begrænsede anmeldelser. Omkostningerne i forbindelse med forslaget skønnes dog at være yderst marginale.

Forslaget var sat på dagsordenen på Rådsmødet (miljø) den 29.oktober og 21.december 1990, men blev ikke behandlet og sagen blev udsat til næste møde.

Punkt. 2 - Forslag til Rådets direktiv om rensning af kommunalt spildevand

(KOM(89)518, endelig udgave)
(KOM(90)522, endelig udgave)

Kommissionen har den 9. november 1989 oversendt ovennævnte forslag til Rådet. I lyset af Europa-Parlamentets udtalelse har Kommissionen den 31.oktober 1990 fremsendt et ændret forslag.

Forslaget er baseret på Art. 130 S.

Forslaget fastsætter minimumskrav for punkterne A. - G.:

A. Etablering af kloaknet

Hver medlemsstat skal sørge for, at områder der repræsenterer en spildevandsmængde på mere end 15.000 PE skal kloakeres inden år 2000, og at områder der repræsenterer en spildevandsmængde på mere end 2.000 PE skal kloakeres inden år 2005. For områder der udleder til følsomme recipienter gælder tidsfristerne 1998 for anlæg større end 10.000 PE og år 2003 for anlæg større end 2.000 PE. Kloaknettet skal opfylde nogle generelle krav som anført i direktivet. Kommissionens oprindelige forslag opererede med en dato - 31. december 1998.

B. Identificering af recipienttyper

Hver medlemsstat skal inden 30. juni 1992 identificere recipientområder som værende enten generelle, følsomme eller mindre følsomme.

Fortegnelser over følsomme og mindre følsomme områder skal revideres med højst fire års mellemrum. Kriterier for identifikation af følsomme og mindre følsomme områder fremgår af direktivet.

C. Rensning på kommunale renseanlæg

Medlemstaterne skal som udgangspunkt sørge for at spildevand fra kommunale renseanlæg renses behørigt før udledning. For renseanlæg større end 2.000 PE med udledning til ferskvand og renseanlæg større end 10.000 PE med udledning til saltvand, er der faste udlederkrav og reduktionskrav til organisk og suspenderet stof.

Såfremt udledningen sker til et følsomt område suppleres de faste udlederkrav med kvælstof og/eller fosfor - dog kun for anlæg større end 10.000 PE.

Såfremt udledningen sker til et mindre følsomt område kan udlederkravene fraviges.

Kravene til renseanlæggene er gældende fra år 2000 for de store og år 2005 for de små. Ved udledning til følsomme områder er fristen 1998. Det oprindelige forslag havde 1998 som frist for samtlige anlæg.

D. Tilslutning af industrispildevand til kloaknet

Industrispildevand der tilledes kloaknet skal forinden tilledningen underkastes fornøden rensning både af hensyn til arbejdsmiljøet, processerne på renseanlægget og bortskaffelsen af spildevandsslammet.

E. Direkte udledning af industrispildevand

Medlemsstaterne skal sørge for, at direkte udledning af spildevand fra virksomheder, omfattet af en liste i direktivet, først må ske når der er meddelt tilladelse hertil fra de kompetente nationale myndigheder.

Kun udledninger der repræsenterer mere end 4.000 PE er omfattet.

Kommissionen skal lave en sammenligning af tilladelser til de forskellige industrityper i de enkelte lande, og hvis den finder det nødvendigt kan den fremkomme med forslag til harmonisering.

Det oprindelige forslag fra Kommissionen bestemte at industrispildevand skal behandles som kommunalt spildevand.

F. Spildevandsslam

Spildevandsslam skal så vidt muligt genbruges. Dumpning af slam og udledning af slam skal ophøre inden 31. december 1998. Indtil da må denne slammængde ikke øges.

G. Offentlighedsadgang m.v.

Hver medlemsstat skal sørge for at de relevante myndigheder hvert andet år offentliggør en situationsrapport om udledning af spildevand og slam i deres område. Rapporterne skal sendes til Kommissionen.

Hver medlemsstat skal inden 30. juni 1992 udarbejde et program for gennemførelse af direktivet samt sende Kommissionen oplysninger om programmet. Ajourførte oplysninger skal hvert andet år indsendes til Kommissionen senest 30. juni.

Der nedsættes en forskriftskomiteé til fastsættelse og ændring af kravene til kloaknet og udlederkrav til renseanlæg. Forskriftskomiteen skal endvidere bistå Kommissionen i spørgsmål som Kommissionen forelægger den.

De nødvendige justeringer i den danske lovgivning kan gennemføres med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven.

Direktivforslaget vil ikke medføre økonomiske konsekvenser for Danmark.

Direktivforslaget har været behandlet i Rådet (miljø) den 29. oktober og 21. december 1990. På mødet den 21. december var det Danmarks indtryk, at man enedes om en tærskelværdi på 5000 PE for udledning af byspildevand uanset recipienten. Efterfølgende er der fra en lang række medlemslande rejst tvivl om resultatet af Rådsmødedrøftelsen på dette punkt.

Punkt 3. - Forslag til forordning om overvågning af og kontrol med overførsel af affald i, til og fra Fællesskabet

(KOM(90)415, endelig udgave)

Kommissionen har den 10. oktober 1990 fremsendt ovennævnte forslag til Rådet.

Forslaget er baseret på artikel 100 A og artikel 113.

Forslaget erstatter direktiv 84/631/EØF, senest ændret ved direktiv 86/279/EØF om overvågning og kontrol med grænseoverskridende overførsel af farligt affald inden for Fællesskabet, hvor hovedreglen er, at alle transporter af farligt affald skal anmeldes og godkendes af den kompetente myndighed i EF-modtagelandet. Ved forsendelser til ikke-EF-lande optræder enten det sidste transit EF-land eller afsender-EF-landet som anmeldelse/godkendelse-instans. Direktiv 84/631/EØF foreskriver, at hvert land udpeger en eller flere kompetente myndigheder, i Danmark er Miljøstyrelsen valgt. De fleste EF-lande har dog udpeget en række regionale myndigheder. Grænseoverskridende transport af ikke-farligt affald reguleres ikke i dag.

EF-kommissionen og de enkelte EF-lande har underskrevet Baselkonventionen af 22. marts 1989 under FN, der foreskriver strengere regler for transport af farligt affald. Forordningsforslaget implementerer konventionen.

Endelig tilpasses reglerne til det indre marked, hvor de indre grænser forsvinder, hvilket medfører, at kontrol med grænseoverskridende overførsel af affald må gennemføres med andre metoder.

Forordningsformen skal sikre samtidig og ensartet ikrafttrædelse i alle EF-lande, da reglerne vedrører trafik mellem landene.

Basel-konventionen har en bredere definition af farligt affald end 1984-direktivet. For at undgå diskussioner om definitioner af, hvad der er farligt affald og hvad der er ikke-farligt affald, har Kommissionen valgt at lade forslaget gælde praktisk taget alt affald.

Det bestemmes dog, at Kommissionen skal udarbejde en liste over "ufarligt" affald, der almindeligvis genanvendes, og som ikke skal være omfattet af forordningen, en såkaldt "hvidlistning".

For transport inden for EF er hovedreglen stadig, at transporten skal godkendes af kompetente myndigheder. Efter 1992 skal transporterne i princippet godkendes ved transport over grænserne mellem to kompetente myndighedsområder. Godkendelsesproceduren inden for fællesskabet deles i 2.

For det første decideret bortskaffelse. Her skal det såkaldte nærhedsprincip gælde, det vil sige, afsendelses- og/eller modtagemyndigheden kan nægte godkendelse, hvis der tættere på findes et ligeså velegnet behandlingssted. Bedømmelse af velegnethed sker ud fra miljømæssige og økonomiske betragtninger. Myndighederne kan nægte at godkende, hvis transporten strider mod planer eller programmer udarbejdet i henhold til andre direktiver.

For det andet genanvendelse. Affald til genanvendelse reguleres mere lempeligt. I tilfælde af, at der findes en kontrakt mellem afsender og modtager om genanvendelse, skal bestemmelsesmyndigheden blot orienteres. Modtageren skal inden for en tidsfrist bekræfte, at genanvendelse faktisk har fundet sted.

For transport til lande uden for EF gælder, at transport er forbudt til lande/områder, 1) der ikke har underskrevet Baselkonventionen, 2) der har forbudt import (eventuelt delvist), 3) omkring Antarktis (syd for 60. breddegrad) og 4) hvor afsendelsesmyndigheden må frygte, at miljømæssig forsvarlig behandling ikke kan finde sted. Herudover gælder, at modtagelandet altid skal godkende transporten.

For transport til EF fra ikke-EF lande gælder, at modtagemyndigheden kun er forpligtet til at godkende transporten, hvis man er sikker på, at affaldet bliver behandlet miljømæssigt forsvarligt. Myndigheden kan stille krav om forsikring eller lignende garanti.

Generelt gælder for alle tilfælde, at når en afsendelsesmyndighed har godkendt en transport, og forudsætningerne for denne godkendelse ikke længere er tilstede, f.eks. fordi den behandlingsform, som man godkendte, viser sig ikke at kunne anvendes, så påhviler det afsendelsesmyndigheden at sørge for, at affaldet tages tilbage eller behandles miljømæssigt forsvarligt andetsteds. Samme regler gælder for affald, der afsendes ulovligt, og hvor ulovligheden kan tilregnes afsenderen. I det tilfælde hvor ulovligheden kan tilregnes modtageren, har bestemmelseslandet tilsvarende forpligtigelse. Hvis ansvaret ikke kan placeres skal ovennævnte ske i samarbejde mellem myndighederne.

Forordningen træder umiddelbart i kraft som lov i EF-landene. Danmark er kun forpligtet til at sørge for regler om håndhævelse og strafbelægge overtrædelser. Der skal ske en justering af diverse bekendtgørelser efter miljøbeskyttelsesloven og lov om olie- og kemikalieaffald.

Forordningen vil medføre en stigende administration af anmeldelser og godkendelser. Der kan dog ifølge forordningen ske gebyrfinansiering af administrationen. Den hidtidige administration af 1984-direktivet har dog i Danmark været gebyrfri. Ændringen fra grænser indenfor fællesskabet til den kompetente myndigheds område har ingen betydning for Danmark, da Miljøstyrelsen er myndighed for hele Danmark.

Danmark har ved sin tiltrædelse af Basel-konventionen forpligtiget sig til i visse tilfælde at tage affald tilbage, der ikke kan bortskaffes miljømæssigt forsvarligt i modtagerlandet. Dette forhold, som er reguleret i forordningen, kan medføre en mulig statsudgift, hvis et dansk firma, som ansvarlig for en sådan overførsel, ikke kan finansisere en eventuel tilbageførsel.

Forordningen vil medføre, at transportører af ikke-farligt affald nu skal anmelde grænseoverskridende affaldstransporter til den kompetente myndighed. Det formodes dog at antallet af grænseoverskridende transporter af ikke-farligt affald er begrænset.

Forslaget skal for første gang drøftes i Rådet.

Punkt 4. - Forslag til Rådets forordning om vurdering af og kontrol med miljørisikoen ved eksisterende stoffer

(KOM(90)227, endelig udgave)

Kommissionen har den 9. november 1990 oversendt ovennævnte forslag til Rådet.

Forslaget er baseret på art. 100 A.

Formålet med forslaget er opstilling af fremgangsmåder for dataindsamling samt risikovurdering af og kontrol med eksisterende stoffer. Hermed menes de ca. 100.000 stoffer, der er optaget på European Inventory of Existing Commercial Chemical Substances (EINECS)-listen før 19. sept. 1981.

Dataindsamlingsarbejdet er opdelt i tre trin. 1) For stoffer, der produceres/importeres i mængder over 1000 t/år, skal producenten/importøren forelægge oplysninger for Kommissionen om mængder, anvendelse, klassificering/mærkning, fysisk-kemiske samt toksikologiske og økotoxikologiske egenskaber. Ca. 2000 af disse stoffer er opført i forordningens bilag I, og for disse er fristen for indberetning 6 mdr. regnet fra forordningens ikrafttræden. 2) For øvrige kemikalier over 1000 t/år er fristen 18 mdr. 3) For kemikalier der produceres/importeres i mængder på 10-1000 t/år, er anmeldepligten i første omgang begrænset til mængder, anvendelse, klassificering og mærkning, og tidsfristen er 4 1/2 år.

Kommissionen videregiver oplysningerne til den medlemsstat, hvor en given producent eller importør har hjemsted. Forordningen indeholder regler om ajourføring, f.eks. ved ændringer i anvendelse, virkninger, klassificering og antagelse om alvorlig fare for mennesker eller miljø.

Forordningens næste skridt er udarbejdelse af prioriteringslister. I den forbindelse skal der tages hensyn til stoffernes virkninger på mennesker og miljø samt eksponering for stoffet. For hvert stof på listerne udpeges en referentstat, som skal vurdere de modtagne oplysninger med henblik på en risikovurdering. Hvis referentstaten skønner yderligere oplysninger eller undersøgelser nødvendige forelægges anmodning herom for en forvaltningskomite, og, hvis denne tiltræder, for producenten/importøren.

På baggrund af risikovurderingen udarbejder referenten henstilling om passende foranstaltninger, og tilsender materialet til Kommissionen, som forelægger såvel risikovurdering som henstillinger for forvaltningskomiteen til beslutning. Det påhviler herefter Kommissionen, når det skønnes nødvendigt, at foreslå fællesskabsforanstaltninger om begrænsning, f.eks. indenfor rammerne af direktiv 76/769/EØF. I forordningens begrundelse er anført, at det ønskes at ophæve den kontrol af kemiske stoffer, som medlemsstaterne kan gennemføre under i-agttagelse af informationsproceduredirektivet 83/189/EØF.

Forslaget kan i dets nuværende form få konsekvenser for den danske kemikalielovgivning. En udelukkelse af medlemsstaternes mulighed for at tage selvstændige reguleringsinitiativer kan fjerne muligheden for at fastsætte regler i henhold til lovens kap. 6, for så vidt angår eksisterende kemikalier. Det er desuden uklart, hvorvidt det vil udelukke muligheden for at kræve godkendelse af bekæmpelsesmidler efter kap. 7. Endelig kan forordningen udelukke muligheden for at kræve yderligere oplysninger med hjemmel i lovens kap. 8, da et sådant krav ifølge det nuværende forslag skal igennem forvaltningskomitéproceduren.

Medlemsstaterne pålægges at vedtage administrative eller lovgivningsmæssige foranstaltninger, omhandlende sanktioner i tilfælde af overtrædelse af forordningen, hvilket kræver udarbejdelse af en dansk bekendtgørelse. Endelig kan det blive nødvendigt at konsekvensændre kemikalielovgivningen i de tilfælde, hvor risikovurderingen følges op af begrænsningsforanstaltninger.

De samfundsøkonomiske konsekvenser kan blive ganske betydelige. På baggrund af erfaringer fra anmeldeordningen for nye kemikalier vurderes dataindsamlingen at koste 0,5 mill. kr. pr. stof, hvilket dog vil afhænge af mængden og arten af de yderligere oplysninger som referenten pålægger en virksomhed at fremlægge. Disse udgifter vil overvejende påhvile industrien. Hertil kommer myndighedernes udgifter til risikovurdering. Disse er vanskeligere at estimere, og samtidig afhængige af, hvorledes ansvaret for risikovurderingen fordeles mellem myndigheder og industri. På baggrund af erfaringer fra OECD-HPV-arbejdet skønnes en fuld vurdering at kunne koste op til 400.000 kr.

Forslaget skal for første gang drøftes i Rådet.

Forslag til ændring af Rådets direktiv 88/77/EØF om foranstaltninger mod luftforurening fra dieselmotorer.

(KOM(90)174, endelig udgave)

Med Rådets direktiv 88/77/EØF, som blev vedtaget den 3. december 1987, indførtes normer for udslippet af luftformige forureninger (kulilte(CO), kulbrinter(HC) og kvælstofoxider(NO_x)) fra dieselmotorer. Direktivet omfatter alle dieselmotorer, bortset fra personbiler. I henhold til direktivet kunne de enkelte medlemslande fra 1. oktober 1990 forbyde ibrugtagning af nye køretøjer eller dieselmotorer, som ikke levede op til de anførte normer. Direktivets normer blev indført i Danmark fra denne dato.

Det fremgik af direktivet, at Rådet senest ved udgangen af 1988 på baggrund af et forslag fra Kommissionen skulle drøfte en yderligere nedsættelse af grænseværdierne for CO, HC og NO_x, og at der samtidig skulle fastsættes en grænseværdi for partikeludslip.

På grund af forskellige vanskeligheder, bl.a. omkring fastlæggelse af en procedure til måling af partikeludslip er et forslag fra Kommissionen først fremkommet i juni 1990.

Ændringsforslaget, der ligesom direktivet er baseret på artikel 100A, lægger op til en skærpelse af grænseværdierne i 2 trin. Der er foreslået følgende tidsterminer:

	<u>Typegodkendelse</u>	<u>Nye køretøjer/motorer</u>
Trin 1	1. juli 1992	1. januar 1993
Trin 2	1. oktober 1996	1. oktober 1997

Ved serieproduktion er de nuværende og de foreslåede grænseværdier følgende (g/kWh):

	<u>CO</u>	<u>HC</u>	<u>NO_x</u>	<u>Partikler</u>
88/77	12,3	2,6	15,8	-
Trin 1	4,9	1,23	9,0	0,7 (<85kW) 0,4 (>85kW)
Trin 2	4,0	1,1	7,0	0,3 ell. 0,15

I direktiv 88/77 og i forslagens trin 1 indgår herudover værdier, som skal anvendes ved typegodkendelse. Disse værdier er 10% lavere. (For trin 1 svarer dette til 4,5 - 1,1 - 8,0 og

0,63/0,36). I forslaget trin 2 er man gået væk fra dette princip og foreslår samme værdi ved typegodkendelse og serieproduktion. Dette forudsætter efter Kommissionens opfattelse en ændring af den nuværende statistiske vurdering, og man forpligter sig til at udarbejde en revideret procedure.

Den endelige fastsættelse af partikelkravet i trin 2 må efter Kommissionens opfattelse afhænge dels af den teknologiske udvikling af partikelfiltre i de nærmeste år, dels af hvilket dieselbrændstof, der vil være til rådighed (især svovlindhold). Kommissionen foreslår, at den endelige værdi fastlægges senest den 30. september 1994 på baggrund af en rapport, som Kommissionen vil fremlægge inden udgangen af 1993.

Det er Kommissionens opfattelse, at de foreslåede værdier for trin 1 svarer til de normer, der indføres i USA fra 1991, og at trin 2 svarer til de normer, der indføres i USA fra 1994.

Parlamentet har fremført en række ændringsforslag til Kommissionens forslag, herunder at partikelkravet for lastbiler og busser fastsættes til på trin 1 hhv. 0,3g/kWh og 0,1g/kWh og på trin 2 til 0,1g/kWh for både lastbiler og busser. For så vidt angår de gasformige emissioner foreslår Parlamentet, at der sker en skærpelse af NOX til hhv. 7g/kWh og 6g/kWh på trin 1 og 2. For CO en skærpelse til 2.0g/kWh på trin 2 og for HC en skærpelse til 0,6g/kWh på trin 2.

Parlamentet foreslår endvidere,

- at der fastsættes specifikationer for de dieselbrændstofegenskaber, som har betydning for forureningsforholdene. Det drejer sig især om svovl (0,05%), cetantal, aromatindhold og 90% kogepunkt,
- at der indføres normer for CO₂-emission,
- at der indføres en procedure for årlig kontrol af dieselkøretøjer,
- at lastbiler forsynes med tekniske aggregater, som ikke tillader at de kører med hastigheder over 80 km/t,
- at der gives mulighed for at anvende økonomiske incitamenter for at fremme salget af køretøjer, der opfylder de nye normer, før disse bliver obligatoriske, og
- at den rapport, som Kommissionen skal udarbejde, også vil redegøre for forureningen fra dieselmotorer, som ikke er omfattet af dette direktiv, som f.eks., skibe, tog, landbrugsmaskiner og arbejdsmaskiner.

Såfremt direktivet vedtages, skal Justitsministeriets bekendtgørelse om detailforskrifter for køretøjers indretning og udstyr konsekvensændres.

Der foreligger kun meget usikre skøn over forslagets økonomiske konsekvenser. En årsag hertil er, at der i dag findes forskellige motorkonstruktioner, og at konsekvenserne vil være forskellige for de forskellige konstruktioner. Det har derfor heller ikke været muligt for Kommissionen i forbindelse med fremlæggelsen af direktivforslaget at angive noget skøn over de økonomiske konsekvenser.

Baseret på forskellige litteraturangivelser skønner Miljøstyrelsen, at man for trin 1 må regne med meromkostninger i størrelsesorden 20.000 kr. og i trin 2 med 50-70.000 kr. pr køretøj.

Forslaget skal for første gang drøftes i Rådet.

Punkt 6. - Forslag til forordning om fællesskabs-aktioner med henblik på naturbeskyttelse (ACNAT)

(KOM(90)125, endelig udgave) og
(KOM(91)35, endelig udgave)

Kommissionen oversendte ovennævnte forslag den 28.maj 1990. I lyset af Parlamentets udtalelse har Kommissionen oversendt sit ændringsforslag den 13.februar 1991.

Forslaget, der har hjemmel i artikel 130 S, skal ændre Rådets forordning (EØF) nr. 2242/87 om fællesskabsaktioner på miljøområdet (ACE), hvis gyldighedsperiode udløber den 30. juli 1991.

Efter forordning nr. 2242/87 (ACE) er der mulighed for at yde finansiell støtte til en række forskellige miljøprojekter. Indenfor det egentlige naturbeskyttelsesområde er der dog kun mulighed for at yde støtte til projekter, der sigter på at bevare arter og disses levesteder, når arterne er omfattet af det såkaldte fuglebeskyttelsesdirektiv (79/409/EØF).

Formålet med ACNAT er at udvide mulighederne for at yde støtte til naturbeskyttelse, og forslaget skal derfor ses i snæver sammenhæng med forslaget til habitatdirektiv, som også er under behandling i Rådet. Efter ACNAT vil det således blive muligt at yde støtte til at bevare og genoprette de levesteder, som skal beskyttes i medfør af habitatdirektivet og fuglebeskyttelsesdirektivet.

Støttens størrelse afgøres under hensyntagen til, hvor stor betydning projektet har for naturbeskyttelsen i Fællesskabet.

Normalt vil støtten maksimalt udgøre 50 % af projektomkostningerne. Under særlige omstændigheder kan den stige til 75 %.

Ansøgning om støtte skal efter forslaget sendes til Kommissionen, som træffer afgørelse om eventuel støtte kan ydes efter at have hørt et rådgivende udvalg, som foreslås nedsat. Kom-

missionen kan selv tage initiativ til at foreslå projekter, når den finder, at der er behov herfor.

Kommissionen forhandler og indgår kontrakter.

Modtagere af støtte skal hvert år eller i overensstemmelse med kontraktens bestemmelser indsende en rapport til Kommissionen, om hvorledes det går med gennemførelsen af projektet.

Det er ikke angivet, hvilket beløb der skal stilles til rådighed for ordningen, idet det blot er anført, at de nødvendige bevillinger opføres årligt på det almindelige budget.

Forslaget vil næppe få lovgivningsmæssige konsekvenser for Danmark. Formentlig vil Danmark kunne få støtte til en del af de projekter, som gennemføres i medfør af lov om naturforvaltning. Midlerne efter denne lov vil altså kunne udløse EF-støtte, hvis projekterne findes støtteværdige, fordi en national finansieringsandel er sikret på forhånd.

Blandt andet som følge af indberetningsbestemmelserne i direktivet må der påregnes en meradministration i forbindelse med de projekter, som modtager støtte.

Forslaget skal drøftes for første gang i Rådet.

Punkt 7. - Forslag til Rådets forordning om indførelse af et positivt miljømærkningssystem på fællesskabsplan

(KOM(91)37, endelig udgave)

Kommissionen har den 12. februar 1991 fremsendt ovennævnte forslag til Rådet.

Forslaget er baseret på artikel 130 S.

Forslaget har til formål at opmuntre producenter til at fremstille produkter, som reducerer miljøbelastningen og at oplyse forbrugerne om, hvilke produkter, som belaster miljøet mindst.

Det er endvidere formålet at etablere ét fælles miljømærkningssystem for at undgå, at alle laver nationale ordninger, som vil kunne modvirke "Det Indre Marked".

Forslaget til Rådsforordning indeholder nogle overordnede miljøpolitiske mål, som er at begrænse:

- brugen af naturlige ressourcer og energi
- emissioner til luft, vand og jord
- mængden af affald og støj

samt at forlænge produkternes levetid og fremme brugen af rene teknologi for at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau.

Forslaget om at kunne miljømærke produkter omfatter ikke mad- og drikkevarer samt farmaceutiske produkter.

Det er frivilligt for producenter og importører at søge om at måtte anvende mærket. Det positive miljømærke skal kun tildeles et begrænset antal produkter inden for en produktgruppe, da formålet er at flytte forbruget fra de mest miljøbelastende produkter til de mindst belastende. Kriterierne for at kunne anvende miljømærket vil løbende blive revideret for at sikre, at ordningen bliver dynamisk.

De specifikke kriterier for tildeling af miljømærket skal etableres på baggrund af en "fra vugge til grav" analyse for at sikre, at de er miljømæssigt dækkende.

Det foreslås, at Det Europæiske Miljø Agentur får en central rolle i dette arbejde med at udarbejde forslag til kriterier for produktgrupperne.

De specifikke kriterier for produktgrupperne samt afgrænsning af produktgrupperne besluttet af Kommissionen i samarbejde med en "Rådgivende Komité", som består af repræsentanter for medlemslandene.

Tildeling af miljømærket til individuelle produkter foreslås varetaget af en central jury efter indstilling fra de nationale miljømærkningsmyndigheder. Medlemslandene kan selv beslutte, hvem der skal administrere ordningen nationalt.

Det er tanken, at muligheden for at anvende mærket for den enkelte virksomhed bliver tidsbegrænset (3 år), hvorefter der skal tages stilling til om kriterierne skal skærpes eller fortsætte.

Der er ingen lovgivningsmæssige konsekvenser. Lov om kemiske stoffer og produkter indeholder den nødvendige hjemmel. Såfremt forslaget til ny miljøbeskyttelseslov vedtages, vil den ligeledes indeholde den nødvendige supplerende hjemmel.

Den nationale administration forudsættes finansieret af gebyrer, som betales af virksomhederne for at anvende miljømærket. Der kan dog muligvis - afhængig af hvor ordningen skal administreres - blive brug for en mindre startfinansiering.

Forslaget skal for første gang drøftes i Rådet.

Punkt 8. - Direktiv om beskyttelse af naturlige og delvis naturlige levesteder samt af vilde dyr og planter (Habitatdirektivet)

(KOM(88)381, endelig udgave)
(KOM(90)59, endelig udgave)
(KOM(91)27, endelig udgave)

Kommissionen fremsendte den 16. august 1988 ovennævnte forslag til Rådet og den 30. marts 1990 et supplerende bilag. I lyset

af Parlamentets udtalelse har Kommissionen den 13.februar 1991 oversendt sit ændringsforslag.

Forslaget har hjemmel i artikel 130S.

Formålet med direktivet er at beskytte vilde dyr og planter, som er opregnet i bilag til direktivet, bestemte naturtyper og områder som er levesteder for de beskyttede arter. Direktivet svarer således delvist til EF-fuglebeskyttelsesdirektivet (79/409/EØF) med den udvidelse, at det ud over fugle medtager pattedyr, padder, krybdyr, fisk, lavere dyr og planter.

Medlemsstaterne udarbejder efter forslaget i samråd med Kommissionen en liste over de områder, som skal beskyttes.

Der nedsættes en Komité under Kommissionen med repræsentanter fra medlemslandene. Denne komité skal tage stilling til tekniske og videnskabelige spørgsmål, eksempelvis ajourføring af bilagene vedrørende de beskyttede arter.

Medlemsstaterne udarbejder efter forslaget i samråd med Kommissionen en liste over de områder, som skal beskyttes. Hvis der kan opnås enighed mellem Kommissionen og de enkelte medlemslande om denne liste, forelægger Kommissionen forslaget for den ovenfor nævnte Komité, der udtaler sig herom med kvalificeret flertal.

Opnås der i Komiteen kvalificeret flertal for det pågældende forslag, sætter Kommissionen det i kraft.

Hvis der ikke kan samles et sådant flertal, skal Kommissionen forelægge forslaget for Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Rådet er ikke som Komitéen bundet af forslaget.

Såfremt der ikke kan opnås enighed mellem Kommissionen og de enkelte medlemslande om hvilke områder, der skal udpeges, forelægger Kommissionen forslag herom direkte for Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

En gennemførelse af forslaget vil næppe få nævneværdige lovgivningsmæssige konsekvenser. Til gennemførelsen af den udpegning af områder, som forslaget foreskriver, samt til afrapportering over for Kommissionen af implementeringen af direktivets bestemmelser, vil der på statsligt og amtskommunalt plan skulle afsættes en administrativ ressource, hvis størrelse afhænger af kravene i det endelige direktiv.

Forslaget har været drøftet på Rådsmøderne (miljø) den 24. november 1988, 8.-9. juni 1989, 28. november 1989, 7.-8. juni 1990.

Punkt 9. - Forslag til Rådets forordning (EØF) om oprettelse af et finansielt instrument for miljøet (LIFE)

(KOM(91)28, endelig udgave)

Kommissionen oversendte den 31. januar 1991 ovennævnte forslag til Rådet.

Forslaget er baseret på artikel 130 S.

Europa-Parlamentet har i forbindelse med forberedelsen af budgettet for 1990 og 1991 gjort sig til talsmand for skabelsen af et finansielt instrument for miljøet, som er på højde med problemerne og med Fællesskabets rolle på dette område.

Det Europæiske Råd vedtog på mødet den 25. og 26. juni 1990 en erklæring med retningslinier for Fællesskabets fremtidige indsats på miljøområdet, hvori det hedder, at lovgivningsmæssige foranstaltninger bør ledsages af økonomiske og fiskale foranstaltninger, hvor dette er hensigtsmæssigt.

Rådet opfordrede samtidig Kommissionen til at udarbejde en oversigt over samtlige budgetmidler, der anvendes til Fællesskabets miljøpolitik og som ydes via en række forskellige instrumenter, og snarest forelægge Rådet sine konklusioner.

Denne oversigt er nu færdig, og en analyse af disse budgetmidler viser, at der er sket en hurtig stigning i udgifterne, som skyldes støtte fra mange forskellige finansieringskilder, der er bundet af de særlige mål og vilkår, som gælder for de anvendte finansielle instrumenter.

Kommissionen har derfor fundet det nødvendigt at oprette et finansielt instrument for miljøet, der kan udgøre en sammenhængende finansieringsramme, og som er i bedre overensstemmelse med Fællesskabets indsats på miljøområdet, under hensyntagen til dels forurenere betaler-princippet og dels subsidiaritetsprincippet (Fællesskabet handler i det omfang, målene kan gennemføres bedre på Fællesskabsplan end på rent nationalt plan).

Det nye finansielle instrument skal fungere som finansiel støtte til Fællesskabets miljøpolitik. Det skal øge EF-indsatsens effektivitet og synlighed. Det skal øge sammenhængen imedlemsstaternes behandling af miljøproblemerne, også i internationale forhandlinger.

Endelig skal det fremme miljøproblemernes integration i Fællesskabets politik på andre områder.

De generelle mål for LIFE er:

- at udbygge og effektivisere de administrative strukturer eller tjenester, som skal sikre, at miljøbestemmelserne gennemføres

- at bidrage til kontrollen med og bekæmpelsen af de forskellige forureningsformer
- at bidrage til beskyttelsen af følsomme områder og bevarelsen af den biologiske artsrigdom
- at yde tredjelande faglig og økonomisk støtte til gennemførelsen af internationale konventioner og til løsning af fælles eller globale problemer.

Ud fra disse generelle mål og på baggrund af Fællesskabets miljø-handlingsprogram opstiller Kommissionen hvert år et program for, hvordan støtte skal ydes.

Kommissionen bistås af et "rådgivende miljøudvalg" bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionens repræsentant som formand (Komitéprocedure I).

Bilaget til forordningen indeholder en ikke-udtømmende liste over, hvad LIFE kan yde støtte til. Listen angiver et bredt udsnit af foranstaltninger, herunder uddannelse og folkeoplysning, overvågnings- og kontrolnet, fremme af renere teknologi, retablering af plantedække, beskyttelse og bevaring af skovene, kystområder og kystvande, genoprettelse og beskyttelse af bycentre og bistand til tredje lande med henblik på løsning af fælles eller globale problemer.

Støtte kan ydes i form af medfinansiering af programmer eller projekter, rentegodtgørelse, tilbagebetalingspligtig støtte eller støtte til faglig bistand. Der er mulighed for at graduere støtten ud fra en række hensyn og Fællesskabets bidrag kan udgøre mellem 30% og 100% af de samlede omkostninger ved aktionerne.

De budgetmidler, der afsættes til LIFE, opføres i form af årlige bevillinger i Det Europæiske Fællesskabers almindelige budget.

Foranstaltninger, hvortil der ydes støtte via strukturfondene eller andre af Fællesskabets finansielle instrumenter, kan ikke modtage støtte fra LIFE.

De af LIFE finansierede aktioner udformes og gennemføres i snævert samråd mellem Kommissionen og de berørte parter.

Kommissionen kan foretage kontrol på stedet af aktioner, der finansieres af LIFE.

Forordningsforslaget indeholder bestemmelser om, at LIFE-aktionen skal gøres til genstand for information af bl.a. offentligheden.

Forordningen skal revideres efter 2 år.

Af de programmer, som allerede er i gang, eller som Kommissionen har foreslået Rådet, vil ACE, ACNAT, MEDSPA og NORSPA blive inkorporeret i det nye finansielle instrument.

I 1991 og 1992 forudsættes LIFE først og fremmest at yde støtte til foranstaltninger, der opfylder de støttekriterier, som gælder for de eksisterende ordninger (ACE og MEDSPA).

Der er ingen lovgivningsmæssige konsekvenser for Danmark.

Forslaget skal for første gang drøftes i Rådet.

Punkt 10. - Forslag til ændring af direktiv 75/442/EØF om affald

(KOM(88)391, endelig udgave)

Kommissionen har den 19. oktober 1988 oversendt ovennævnte forslag til Rådet.

På Rådsmødet den 7. - 8. juni 1990 blev der opnået enighed om indholdet og om at ændre retsgrundlaget fra artikel 100 A til artikel 130 S.

Rådet besluttede at høre Europa-Parlamentet om ændringen af retsgrundlaget. Udtalelsen fra Europa-Parlamentet forventes at foreligge inden Rådsmødet den 18. marts 1991, og Rådet vil herefter kunne vedtage direktivforslaget endeligt.

På Rådsmødet den 7.-8. juni 1990 gentog Rådets juridiske tjeneste sin udtalelse om, at direktivet har såvel miljøbeskyttelse som gennemførelse af det indre marked som formål, men at miljøbeskyttelsesformålet er dominerende, og derfor er artikel 130 S det rette retsgrundlag.

Kommissionen fastholdt, at artikel 100 A er det eneste korrekte retsgrundlag og afgav en erklæring om dette og forbeholdt sig ret til at tage de fornødne retsskridt i den anledning.

Punkt 11. - Forslag til Rådets direktiv om batterier og akkumulatorer, der indeholder visse farlige stoffer

(KOM(88)672, endelig udgave)

(KOM(89)454, endelig udgave)

Kommissionen fremsendte ovennævnte forslag til Rådet den 9. december 1988.

I lyset af Parlamentets udtalelse fremsendte Kommissionen et ændret forslag til Rådet.

Forslaget har hjemmel i artikel 100A.

Forslaget har til formål at harmonisere medlemslandenes lovgivning vedrørende bortskaffelse og kontrolleret udnyttelse af brugte batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer.

På Rådsmødet den 7. - 8. juni 1990 fastlagde Rådet sin fælles holdning, hvor man bl.a. blev enige om, at kviksølvgrænsen i alkaliske batterier skulle være 0,025 %. Denne grænse svarer til den aftale, der i Danmark er indgået med branchen. Derudover åbner direktivet mulighed for indførelse af national pantordning.

Direktivet betragtes som et direktiv under rammedirektivet om affald.

I henhold til samarbejdsproceduren har Europa-Parlamentet afgivet sin anden udtalelse, som ikke har givet anledning til ændring af forslaget.

Punkt 12. - Drøftelse af olieforureningen i Golfen

Punktet er sat på dagsordenen efter ønske fra Tyskland. Der er ikke nærmere redegjort for baggrunden, men emnet har været behandlet i EEC Task Force, hvor man har været enig om,

- at der er et generelt behov for bedre information om forureningsudviklingen i Golfen,
- at EF Task Force ikke kan gå aktivt ind i Golfen, før der foreligger en anmodning fra en af Golf-staterne,
- at EF ikke bør konkurrere med FN.

Man er endvidere enig om en indsatsstrategi, der kan følges, hvis EF-engagement bliver aktuelt. 1.prioritet gives til beskyttelse af sårbare områder, og derefter til strandrensning. Endeligt er man enig om, at EF udarbejder en oversigt over, hvilket materiel der er til rådighed inden for fællesskabet.

Medlemslandene er blevet opfordret til at stille eksperter til rådighed for EF's Crisis Team i Bruxelles. Danmark har stillet en ekspert til rådighed.